

SUMMERSCHOOL IN ROEMENIË 2017

- KATRIEN CASSIERS

**IN JULI TROKKEN
KATRIEN CASSIERS,
KRIS IONCKHEERE
EN SUZANNE
KEMPENEERS
OP NIEUW
RICHTING
ROEMENIË VOOR
EEN TWEEDE
EDITIE VAN
JOYFUL TEACHING.
ONDER LEIDING
VAN CHARLOTTE
VAN HORA VZW
GAVEN ZE EEN
VIJFDAAGSE
WORKSHOP AAN
ROEMEENSE
LERAREN,
ZUSTERS,
COUNSELORS
EN PEDAGOGEN.
KATRIEN CASSIERS
VERTELT.**



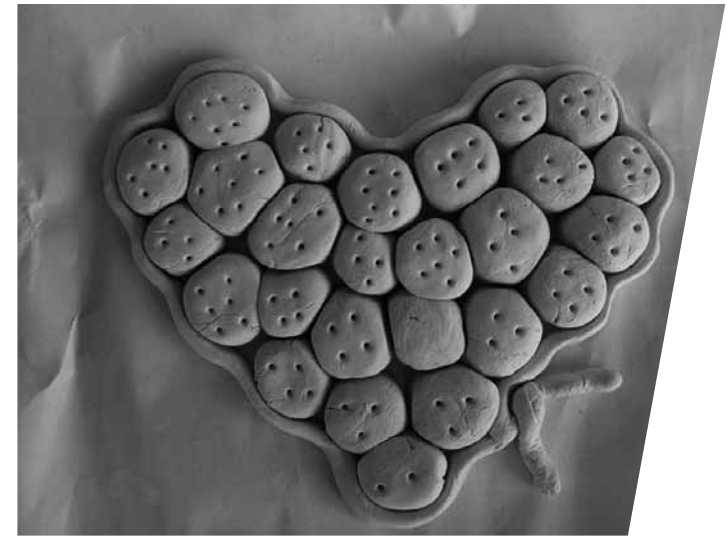
Lichtjes nerveus en al redelijk bezweet staan we met vier Belgen op het perron in Boekarest te wachten op de trein. Een trein die Charlotte, voorzitter van Hora vzw, mijn collega's Suzanne en Kris en mezelf met een gezapig tempo tot in Brasov zal voeren. Daar stappen we in de auto van Claudea, vorig jaar participant en nu medeorganisator, en slingeren onszelf door het bergachtige landschap langs prachtige dorpjes, middeleeuwse burgkerken en gypsiesloppenwijken. In het bos langs de kant van de weg installeren hele families zich met tafels en stoelen voor een zondag in de schaduw, met een fles Palenka, kruidenthee en veel worst. Onderweg beloven ooievaarsnesten op palen, in de kleine dorpjes, ons een voorspoedige week. Ze doen eigenlijk hetzelfde als wij: ze leggen een enorme afstand af



om een tijdelijk nest te maken waarin ze iets meegeven aan anderen tot die hun eigen vleugels herkennen en uitslaan. Ik voel me dankbaar en ontroerd door zoveel moois. Het landschap verandert en zo ook de bebouwing. Prachtige houten poorten voor de huizen laten ons zien dat we in het Hongaarse gedeelte van Roemenië arriveren. Er hangt hier een heel andere sfeer dan vorig jaar toen we in het Saksische gedeelte verbleven en werkten. Ik voel me een paar decennia terug in de tijd. Deugnietjes met smoezelige gezichtjes drijven een koe naar de wei, het hooi wordt met paard en kar naar de boerderij gebracht, de boerin bovenop houdt de massa op zijn plaats. Een idyllisch decor dat de post-communistische liittekens met moeite doet vergeten en waarin door spleten en gaten de armoede zichtbaar blijft. Verhalen die we verder in de week te horen zullen krijgen.

Maandag arriveren de eenentwintig deelnemers voor de summerschool 'joyful teaching' en net als vorig jaar storten ze zich meteen, vol overgave en niet gehinderd door enige taalbeperkingen, in de kennismakingsactiviteit. Suzanne legt de driehoek uit, die meteen aanslaat, en de eerste avond neemt Kris ons mee in een klank- en zangactiviteit. We zijn vertrokken. Vijf dagen samenleven en werken met Roemeense leraren, zusters, counselors, pedagogen... die in een doorschuifstelsel workshops rond zelfzorg, zelfacceptatie en het innerlijke kind meemaken.



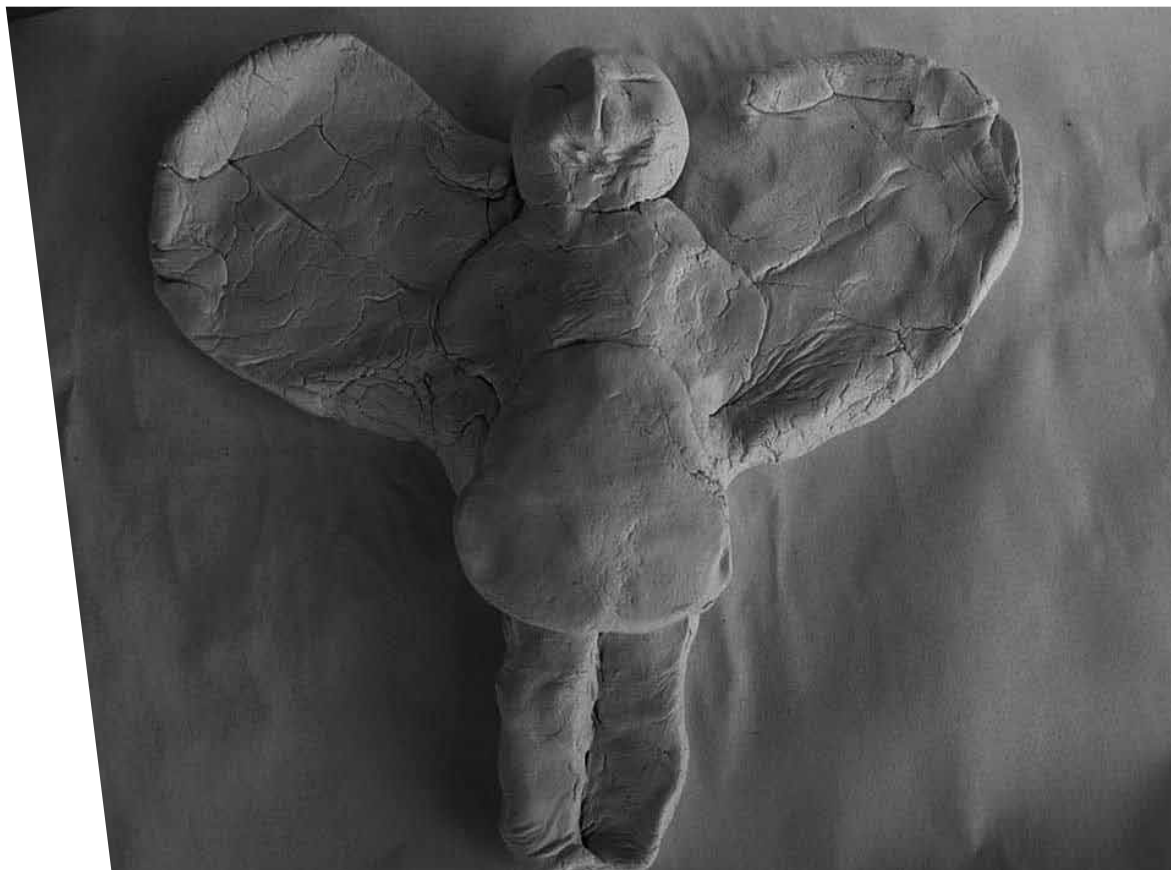


Bij de start van mijn workshop, het innerlijk kind, zitten we al na een kwartier met een paar betraande gezichten. De Inner Child-kaarten lijken stuk voor stuk het levensverhaal van de mensen te representeren. Hoe De Drie Biggetjes plots lijken te vertellen dat je drie keer je thuis verloren bent en jezelf weer opgebouwd hebt en de wolf je niet kleingekregen heeft. Hoe Rapsodie plots vertelt dat je tot je veertiende jaar niet hebt kunnen spelen en je opgesloten voelde. Er komen heel trieste verhalen die voor anderen heel herkenbaar zijn en die bijna zonder schaamte verteld worden. In dit getekende land heeft bijna niemand een gelukkige jeugd gehad en in dit gedeelde onrecht, (h)erkennen de mensen elkaars stille verdriet en elkaars overleving. Ik laat beide innerlijke

kinderen buiten spelen, het gekwetste kind wordt met wasco, verf en vilt compassievol omhuld en gekoesterd en het speelse kind rent vol verwondering achter zeepbellen en ballonnen aan. Het zijn bewogen dagen. Mijn hart wordt erg geraakt door de schoonheid waarmee de mensen hun eigen proces durven aangaan en vertaalslagen maken naar hun werk en leefomgeving. Ze geven zich helemaal en vol overgave doen ze lichaamswork, mediteren, werken met klei, doen improvisatieoefeningen, zoeken grenzen op, verleggen ze en bakken ze meer af. Er is een enorme intellectuele honger, een wijd open hart en er zijn gulle, bereidwillige handen. De driehoek draait hier vlot in alle richtingen en mensen geven zich aan die beweging over.

Tijdens een ontroerend slotritueel laten we de deelnemers vertellen wat ze mee naar huis nemen. We horen prachtige boodschappen recht uit het hart en worden er stil van. Het is mooi werk dat we hier mogen doen. Hora is een kleine vzw en met de summerschool van vorig jaar erbij zijn er nu in dat grote Roemenië een kleine vijftig mensen die zichzelf "Joyful Teacher" mogen noemen. Het is een druppel... Maar het is een druppel. Het enthousiasme waarmee deze mensen straks weer naar school gaan en zich verbinden met de kinderen in hun klassen kan niet anders dan aanstekelijk werken. De stappen die deelnemers willen zetten in meer zelfzorg kunnen niet anders dan een effect hebben op hun omgeving.

Er is nog heel veel werk in Roemenië om het land op een gelijkaardig niveau te brengen als de andere Europese landen maar ik kan gerust voor ons drie spreken dat we heel blij zijn dat we bruggen mogen bouwen naar de harten van de mensen. En als het hart veilig is, komt de rest wel in beweging.



Foto's: Hora vzw